

свѣтѣха като пламъчета. Ицковото сърдце затуптѣ по-силно. Той остави котлето, сне отъ рамото си полекичка торбата. Отчупи парченце отъ питата. Разпаса каишката отъ кръста си. Направи я като примка и като приклекна, започна да мами нѣжно и гальовно кученцето.

— Къци... къци... къци... — и ужъ небелеязано пристѣпва.

Ицко пристѣпи, кученцето отстѣпи. Ицко пристѣпи една крачка, то отстѣпи две. Така, крачка по крачка, неу-

сѣтно Ицко се отдалечи. Той би мамилъ още дълго, ако не бѣше чулъ, какъ котлето издрѣнка, а една свиня, гонена отъ друга, изквача силно. Ицко се обърна и що да види: една свиня, пѣхнала муцуната си въ котлето, лакомо цокаше. Друга, ухапала торбата съ питата, газѣше пешкира вече изъ тинята. Ицко изпищѣ като попаренъ. Той се спушна, размаха рѣце и заудря съ каишчето си лакомитѣ животни, а тѣ не искаха и да знаятъ. Котлето издрѣнка пакъ и отъ вкусната чорбица не остана нито капка. Котлето се търкулна изкаляно и праздно. Ицко го взе и се затича да отърве торбата. Нагази до колѣне въ тинята и едва можа да издърпа отъ устата на свинетѣ калната торбичка. Отъ пешкира нищо не намѣри.

Орачитѣ бѣха пустнали за обѣдъ. Само Ицковиятъ татко още орѣше и поглеждаше къмъ село.

— Защо ли се бави, Ицко? — рече си той. — Ще искамъ и тая бразда и ще пустна. Умориха се воловетѣ!

Следъ малко воловетѣ лакомо лапаха мекото сѣно. Бѣха наметнати съ чулове. Ицковиятъ татко се пооблегна съ една ржка на ритлата и хвърли доволенъ погледъ къмъ изораното. За голѣмо учудване той видя Ицко какъ се гуши задъ единъ трънъ.

— Защо се криешъ, тамъ? Ела тукъ. Ела!

— Нѣма да дойда! Ще ме биешъ!

— Ела, ела, нѣма да те бия. Защо ще те бия?

Ицко са разплака и трѣгна къмъ баща си. Въ ржка държеше изкаляната торбичка и празното котле.